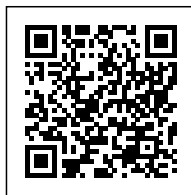

MẤY NẼO PHÙ VÂN

Tôi nhìn ngắm cuộc đời vẫn đẹp như đóa hoa kia, như là thiên nhiên kia, dẫu ở dưới thấp như là những bông hoa dại hay ở trên cao như những đám mây, thì thiên nhiên vẫn vô tư khai rồi lại tàn, tàn rồi lại khai, mọi thứ như chưa hề mất mát.

Bùi Thị Kim Loan

KP.Phú Thọ, P.Phú Chánh, TX.Tân Uyên, Bình Dương

Sau những chuyến muộn phiền, tôi lại về ngôi với khu vườn, lặng yên nghe tiếng chim hót. Đôi khi ngửa mặt lên trời nhìn mây trôi về muôn nẻo. Mây trôi nhẹ tênh, trong thoáng chốc tôi ước gì hồn mình cũng nhẹ như mây. Để tự do bay bổng, để đi về hướng nào mình muốn và để tan ra hay làm mưa xuống. Không như mình vẫn ngồi đây để tự hỏi, rồi cuộc đời mình sẽ đi về đâu?

Tôi thích trông hoa hồng nên khu vườn không có mấy loại cây cao tán rộng hay cây ăn trái mà chỉ có mấy cây hoa thấp để cho hồng đủ nắng. Duy chỉ có một giàn trông hoa leo để làm bóng mát cho những khi buồn phiền như lúc này, ngồi nhấm nháp chút trà, nghe đấng chát thắm vào lưỡi như nhấm nháp những dư vị nỗi đau đời mình. Rồi nhìn mây bay, thoáng hoặc có tiếng chim hót mong lung, âm thanh rụng xuống rồi tan biến. Thế mà vẫn có lúc, tiếng rầm rì của xe cộ ngoài kia vẫn lọt vào tai, thứ âm thanh mà bình thường như một phần của cuộc sống xô bồ này bỗng tự nhiên như một tội đồ, nhắc nhở tôi quay về thực tại.

Mây nẻo Phù Vân

Và thực tại là một tôi vừa chạy trốn điều gì đó, chạy trốn nỗi đau, chạy trốn sự thất bại. Nỗi đau có khi là một sự mất mát, sự thất vọng hay mất niềm tin vào ai đó, hay cũng có khi thất vọng với chính bản thân mình. Sự thất bại cho thấy bản thân mình yếu kém và cố gắng chưa đủ nhưng chúng ta chỉ biết oán trách số phận không may mắn mà thôi. Và tôi, với một thân

xác hư hao, một tâm hồn đầy vết xước lại lê lết về với khu vườn, gặm nhấm nỗi bi thương. Những câu hỏi và muôn ngàn suy nghĩ cứ xoay tròn như một mớ bông bong trong đầu, tôi chỉ ước có thể vo tròn lại và ném chúng ra, cho chúng bay xa theo những áng mây bên trên vòm lá.

Những đám mây bay về bốn phương tám hướng. Cũng có khi chẳng bay về phía nào, vừa mới đó đã tan ra thành muôn đám mây nhỏ. Mây thì tự do còn trong lòng tôi trĩu nặng âu lo. Mây bay về đồng cỏ, tôi muốn về thăm cha và ra mộ thắp cho mẹ nén hương. Tôi muốn nói với cha mẹ rằng tôi nhớ họ và muốn mãi mãi trong vòng tay yên ấm. Chợt nhận ra bao nhiêu đạo lý trong đời cũng không bằng kính mẹ thương cha, những người thương yêu ta vô điều kiện, bao dung hết thảy mọi lỗi lầm, luôn dang tay đón đợi ta về sau những lần vấp ngã.

Mây bay về phía non ngàn, rừng thẳm, nơi xa xôi sương mờ giăng lối. Tôi muốn về chùa, quỳ dưới đức Phật từ bi, nhặt từng chiếc lá bồ đề rơi rụng như cuộc đời của chính mình trong gió bão. Lời Phật dạy như những áng mây hiền ve vuốt những tham, sân, tôi sẽ cúi đầu xin sám hối mọi lỗi lầm trong quá khứ. Một thời kinh đánh thức mọi giác quan, khai thông trí tuệ, tiếng mõ trầm đưa hồn người về với chính pháp nhiệm mầu.

Đại hồng chung thăm thẳm vang xa, theo ánh hoàng hôn trải lên làng mạc. Rồi tôi sẽ đứng lặng thả hồn theo khói nhang trầm thong thả bay lên trên mái tam quan, khẩn nguyện khói sẽ thành mây, mây bay về nẻo giác.

Nhưng cũng có những đám mây chỉ đứng yên trên đỉnh đầu, tôi dừng lại soi rọi chính mình. Muốn xem vì đâu mà có những được, mất, hơn, thua. Để hiểu rằng trong mỗi bước đi, mọi sai

lầm đều phải trả giá. Tôi muốn đối diện với nỗi đau, nỗi cô đơn hiện tại, để rồi sau đó từng bước đi qua nó, bằng chính đôi chân của mình chứ không là ai khác. Dừng lại để cảm ơn những sai lầm, những vấp ngã, vì đó chính là những bài học có giá trị nhất, những bài học mà bản thân không thể nào quên.

Và mây lại bay về phố thị, tôi biết thời gian không phải chỉ để buồn phiền, thời gian không dừng lại để ta mãi đắm mình trong nỗi đau. Cuộc đời là một hành trình của thời gian, nếu ta đứng lại, ta sẽ tụt lại phía sau và những thất bại có thể sẽ còn nối tiếp. Trong hành trình này, có thể sẽ có một số người cùng đi cùng ta một đoạn đường, nhưng không ai có thể thay thế mình, dừng lại một chút để suy ngẫm, để rút ra những bài học rồi mạnh mẽ bước đi. Đường đời đầy gai nhọn, nhưng khi chân chai sạn rồi sẽ không thấy đau và chúng ta cũng chẳng dại gì mà giẫm lên nó nữa.

Khu vườn của tôi hôm nay có khóm hoa hồng vừa nở. Loài hoa thật kỳ lạ, càng nắng thì càng rực rỡ thơm hương. Tách trà đắng chát trên đầu lưỡi nhưng khi vừa trôi qua cổ họng bỗng hóa dư vị ngọt ngào. Tôi nhìn ngắm cuộc đời vẫn đẹp như đóa hoa kia, như là thiên nhiên kia, dẫu ở dưới thấp như là những bông hoa dại hay ở trên cao như những đám mây, thì thiên nhiên vẫn vô tư khai rồi lại tàn, tàn rồi lại khai, mọi thứ như chưa hề mất mát. Tôi tự hỏi lòng mình như thế phải chăng đã quá đủ để có thể đứng dậy để đi hết những tháng ngày tiếp nối. Mây thì không cần phân vân, mây đi muôn nẻo, mây về muôn nơi. Mây không có u sầu, mây nhẹ nhàng trong một cõi thanh thang.

Bùi Thị Kim Loan

KP.Phú Thọ, P.Phú Chánh, TX.Tân Uyên, Bình Dương

*Tạp chí Nghiên cứu Phật học **Số tháng 9/2023***